

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 144/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 84/2008 z 9. septembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2009 doručená sťažnosť M. V., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namieta porušenie základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 84/2008 z 9. septembra 2008.

Napadnutým uznesením krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 70/2007 zo 16. apríla 2008, ktorým bol sťažovateľ odsúdený za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a zločinu nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona. Sťažovateľ namieta, že v odvolacom konaní bolo porušené jeho právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, pretože mu nebolo umožnené vyjadriť sa k fotodokumentácii, a bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie, pretože odvolací súd na verejnom zasadnutí prečítal čestné vyhlásenie v tom čase už odsúdeného R. G. z 18. augusta 2008, ale nevypočul ho ako svedka.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 To 84/2008 z 9. septembra 2008, prikázal mu, aby konal bez prietáhov, umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k fotodokumentácii a aby vypočul svedka R. G. Zároveň žiada, aby ho ústavný súd prepustil z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Jedným zo zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je odôvodnenie návrhu, ktoré musí obsahovať relevantné námietky zo strany sťažovateľa spočívajúce v uvedení takých skutočností, ktoré svedčia o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, alebo iným zásahom

konkrétneho orgánu verejnej moci. V prípade sťažovateľa ním uvádzané skutočnosti z napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplývajú, resp. z odôvodnenia uznesenia vyplýva opak toho, čo tvrdí sťažovateľ.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To 84/2008 z 9. septembra 2008 vyplýva, že krajský súd preskúmal námietku sťažovateľa, že sa na hlavnom pojednávaní nemohol vyjadriť k fotodokumentácii, a zistil, že k dôkazu, ktorý okresný súd vykonal prečítaním zápisnice o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou, sťažovateľ nemal na hlavnom pojednávaní žiadne pripomienky. Z tohto rozhodnutia ďalej vyplýva, že krajský súd v odvolacom konaní neprihliadal na obsah čestného vyhlásenia R. G. z 18. augusta 2008 a nevyhovел návrhu obhajoby, aby doplnil dokazovanie jeho opakovaným výsluchom.

Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že nie je mimoriadnou opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov, a preto mu nepatrí zaoberať sa skutkovými a právnymi otázkami, ktoré boli predmetom konania pred všeobecným súdom, ani vyjadrovať sa k rozsahu vykonaného dokazovania a k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Z obsahu sťažnosti, ktorú v zastúpení sťažovateľa koncipoval jeho právny zástupca, nevyplývajú žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli byť predmetom preskúmania ústavným súdom v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy z hľadiska sťažovateľom označených práv.

Sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v odvolacom konaní. Právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 dohovoru sa v celom rozsahu realizuje predovšetkým v konaní prvostupňových súdov v trestných veciach. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že sa vzťahuje aj na odvolacie konanie a aj na kasačné konanie, avšak spôsob a rozsah, v ktorom sa uplatňujú práva v ňom uvedené, závisí od povahy a druhu takýchto konaní, prípadne aj od špecifických okolností každého konkrétneho prípadu [rozhodnutie ESLP vo veciach Delcourt zo 17. januára 1979, § 26, Pakelli z 25. apríla 1983, § 29, Pretto a ďalší z 8. decembra 1983, § 23, Axen z 8. decembra 1983, § 27]. Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo obvineného, aby súdy akceptovali všetky jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mal možnosť tieto návrhy predniesť. Ustanovenie čl. 6

ods. 3 písm. d) dohovoru nevyžaduje predvolanie a výsluch každého svedka, ktorého navrhla obhajoba, jeho základným cieľom je rovnosť zbraní; s touto výhradou ponecháva príslušným vnútroštátnym orgánom starostlivosť o to, aby posúdili, či treba vykonať navrhnutý dôkaz (napr. rozsudok Engel a iní v. Holansko z 8. júna 1976, § 91). Dôkazy musia byť spravidla vykonané pred obvineným na verejnom pojednávaní za účelom ich kontradiktórneho prerokovania, ale použitie výpovedí z prípravného vyšetovania sa samo osebe neprieči čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru pod podmienkou, že boli rešpektované práva obhajoby (napr. rozsudok Saidi v. Francúzsko z 20. septembra 1993, § 43). Pojem svedok použitý v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru sa vzťahuje aj na spoluobvineného (Luca v. Taliansko z 27. februára 2001, § 41).

Bolo nepochybne v právomoci krajského súdu, aby v odvolacom konaní preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo, aj z hľadiska rozsahu vykonaného dokazovania, či poskytuje dostatočný základ pre rozhodnutie a či nie je potrebné vykonať ďalšie dôkazy alebo opakovať dokazovanie. Krajský súd k námietke sťažovateľa, že nebol opakovane vypočutý R. G., uviedol:

„Obžalovaný G. bol krátko pred napísaním čestného prehlásenia účastný na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom, kedy spáchanie skutku doznal, oľutoval a bola mu priznaná poľahčujúca okolnosť, že napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní veci tým, že usvedčoval spoluobžalovaného V. Nič mu nebránilo, aby súdu uviedol to, čo uvádza v čestnom prehlásení. Naopak, logicky odôvodňoval i to, že mikina, ktorú mal oblečenú obžalovaný V., nebola jeho, pretože on mal na sebe svoju bundu a svoju mikinu nepotreboval ďalšiu mikinu. Pôvodne totiž obžalovaný V. tvrdil, že mikina bola v aute, ktoré mal požičané a až neskôr začal tvrdiť, že mala patriť obžalovanému G., ktorý to rezolútne poprel.

Za tejto situácie odvolací súd nepovažoval opätovný výsluch t. č. už právoplatne odsúdeného R. G. za potrebný.“

Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu návrhom sťažovateľa na doplnenie dokazovania zaoberal a v odôvodnení rozhodnutia podrobne opísal, ako hodnotil predošlé výpovede R. G. a prečo návrhu sťažovateľa na jeho opakované vypočutie nevyhovelo. Ústavný súd nie je skutkový súd, a preto nemôže hodnotiť tento záver krajského súdu.

K námietke sťažovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal ďalšie dôkazy v súvislosti so šiltovkou, krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„K námietke obžalovaného, že mu nebolo vyhovené súdom prvého stupňa jeho návrhu na vykonanie ďalších dôkazov a to ohľadom šiltovky, resp. pribratia ďalších znalcov z KEÚ PZ, z odboru daktyloskopie, je treba uviesť, že okresný súd v rozhodnutí neuviedol prečo nevyhovel návrhu na vykonanie ďalších dôkazov, ale podľa názoru krajského súdu vzhľadom na časový odstup od spáchania skutku (skoro 10 mesiacov) by výsledky takéhoto skúmania už mohli byť skreslené, ak nie znehodnotenú a navyiac zo spisu nevyplýva čo sa stalo s nájdenými vecami v motorovom vozidle, ktoré riadil obžalovaný. Ak mal obžalovaný úprimnú snahu objasniť trestnú činnosť kladenú mu za vinu nič mu nebránilo požiadať o vykonanie týchto dôkazov ešte v štádiu pripravného konania.“

Ústavný súd na predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že z odôvodnenia sťažnosti nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by mohli byť v príčinnej súvislosti so sťažovateľom tvrdeným porušením práv a ktorými by sa mal zaoberať ústavný súd.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nespĺnenie náležitostí predpísaných zákonom, ako aj zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2009